

766.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 września 1928 r.

w sprawie zmiany rabatu handlowego dla sprzedawców soli.

Na zasadzie §§ 4 i 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1043) zarządzam co następuje:

§ 1. Rabat handlowy ustala się:

- a) dla wolnych składów na 4% ceny sprzedażnej soli bez względu na gatunek za sprzedaż z wolnego składu do 600 tonn miesięcznie, 3% za sprzedaż z wolnego składu powyżej 600 tonn miesięcznie, oraz 2% od przesyłek soli, dostarczonej hurtownikom na zamówienie wolnego składu bezpośrednio z salin,
- b) dla hurtowni na 5½% ceny sprzedażnej soli bez względu na gatunek dla hurtowni położonych w odległości do 5 klm. od najbliższej stacji kolejowej, 7½% dla hurtowni odległych do 15 klm. od najbliższej stacji kolei żelaznej oraz 9% dla hurtowni odległych powyżej 15 klm. od stacji kolei żelaznej,
- c) dla drobnych sprzedawców na 11% ceny sprzedażnej soli bez względu na gatunek.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1928 r., a równocześnie traci moc § 2 rozporządzenia z dnia 21 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 930).

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

767.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości

z dnia 17 września 1928 r.

w sprawie zaopatrzenia byłych skazańców politycznych.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245) zarządza się co następuje:

§ 1. Były skazaniec polityczny, ubiegający się o przyznanie zaopatrzenia, winien wnieść prośbę do Ministerstwa Skarbu przy dołączeniu dowodów, wskazujących prawo do zaopatrzenia.

Jako dowody — winny być dostarczone w pierwszym rzędzie oryginały lub uwierzytelnione odpisy wyroków, skazujących na karę ciężkich robót — względnie pozbawienia wolności — lub wyroków — względnie zarządzeń — skazujących na zesłanie.

W razie niemożności dostarczenia takich dowodów — co winno być w prośbie wyraźnie zaznaczone i uzasadnione — mogą być uwzględnione i inne dowody, uznane przez prawo, np. dowód ze świadków i t. d.

Przy dowodzie ze świadków winni świadkowie dokładnie podać, skąd znane są im okoliczności przez nich poświadczane.

Powyższe postanowienia mają odpowiednie zastosowanie także do wypadków, gdy dostarczenie np. świadectwa urodzeń, związku małżeńskiego, śmierci — jest niemożliwe.

§ 2. Prócz wymienionych dowodów — winien być skazaniec polityczny dołączyć do podania:

- 1) świadectwo urodzenia,
- 2) zaświadczenie powiatowej władzy administracji ogólnej, stwierdzające, że interesowany nie posiada żadnego majątku i nie ma zapewnionych środków utrzymania,
- 3) gdy interesowany nie ukończył jeszcze 55-u lat życia — zaświadczenie powiatowej władzy administracji ogólnej, stwierdzające niezdolność do zarobkowania z równoczesnym wyszczególnieniem powodów niezdolności.

Stwierdzenie takie winny wydawać powiatowe władze administracji ogólnej miejsca zamieszkania byłego skazańca politycznego na jego prośbę.

§ 3. Zaopatrzenie dla żonatych otrzymuje były skazaniec polityczny wtedy, jeżeli żona pozostaje na jego utrzymaniu lub prowadzi z nim wspólne gospodarstwo.

W razie separacji od stołu i łoża — względnie rozwodu — otrzymuje były skazaniec polityczny zaopatrzenie w wymiarze dla żonatych, jeżeli złoży dowód, że jest sędownie obowiązany do utrzymania żony.

Żony byłego skazańca politycznego nie uwzględnia się przy wymiarze zaopatrzenia, jeżeli pozostaje ona na służbie państwowej lub samorządowej — względnie jeżeli pobiera ona z tytułu takiej służby zaopatrzenie lub pobiera zaopatrzenie jako były skazaniec polityczny.

Kobieta były skazaniec polityczny otrzymuje zaopatrzenie w wymiarze dla żonatych tylko w tym wypadku, jeżeli mąż wskutek niezdolności do pracy znajduje się na jej utrzymaniu.

§ 4. Celem wymierzenia zaopatrzenia w wymiarze dla żonatych — winien były skazaniec polityczny przedłożyć świadectwo zaślubin, poświadczające powiatowej władzy administracji ogólnej, stwierdzające że żona pozostaje na jego utrzymaniu — względnie prowadzi z nim wspólne gospodarstwo domowe oraz, że żona nie pobiera żadnego uposażenia lub zaopatrzenia z funduszy państwowych — względnie samorządowych — a nadto ewentualnie orzeczenie właściwego sądu, stwierdzające, że jest obowiązany do alimentów na rzecz żony.